

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Gf.II.20.190/2025/8/I.

A felperes: Felperes1

(cím2)

A felperes képviselője: dr. Sáray Balázs ügyvéd

(cím4.)

Az alperes: Alperes1

(cím1)

Az alperes képviselője: dr. Kunecz Renáta ügyvéd

(cím5)

A per tárgya: szövetkezeti részjegy ellenértékének megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Szombathelyi Törvényszék

7.G.40.022/2025/8.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes, 10. sorszám

alperes, 11. sorszám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes a Szombathelyi Törvényszék Cégbíróságánál Cg.Cégjegyzékszám1 cégjegyzékszámra bejegyzett szervezet.

[2] A felperes a szervezetnél tagsági jogviszonya alatt 40.000 forint részjeggyel rendelkezett. Tagsági jogviszonya az alperesnél 2016. augusztus 11-én szűnt meg, amikor 40.000 forint részjeggyel felül 832.000 forint befektetői részjegy illette meg. Az alperesnél a befektetői és az átalakított befektetői részjegyek nélküli részjegyek összege 840.000 Ft volt.

[3] Az alperes 2016. november 2-án kelt levelében tagsági jogviszonyának megszűnésére tekintettel tájékoztatta a felperest arról, hogy a 40.000 forint névértékű részjegyre jutó vagyonnövekmény összegét a szervezeti üzletrész átalakításával keletkezett befektetői részjegy összegével együtt a tagsági jogviszony megszűnését követő nyolc éven belül, nyolc egyenlő részletben fizeti ki. Az egyes részleteket legkésőbb a tagsági jogviszony megszűnésének fordulónapjáig kell kifizetni. Ha a kifizetés a szervezet egyéb kötelezettségeit veszélyeztetné, lehetőség van annak átutemezésére.

[4] Az alperes 2017. augusztus 9-én kelt levelében értesítette a felperest, hogy élni kíván az átutemezés lehetőségével. 2018 augusztusában az alperes egy részlet kifizetését teljesítette a felperes felé nettó 1.254.305 forint összegben. Az alperes alapszabályának II.4.6. pontja úgy rendelkezett, hogy átutemezés esetén legkésőbb a következő részlet esedékességéig ki kell fizetni az elmaradt részleteket. Ezért a felperes úgy tekintette, hogy a 2018 augusztusi kifizetés a 2017. évről átutemezett összegre vonatkozik.

[5] A felperes 2024. január 2-i keltezéssel fizetési felszólítást küldött az alperesnek, amelyben a 2018. augusztus 11-én esedékes, valamint a 2023. augusztus 11-én esedékessé vált és ki nem fizetett, egyenként 1.724.148 forint, összesen bruttó 3.448.296 forint kifizetésére szólította őt fel. Az alperes 2024. január 9-én kelt válaszában a felperes türelmét kérte 2024. február 15-éig, az alapszabály jogszabályi értelmezéséig.

[6] Az alperes kifizetést nem teljesített, ezért a felperes fizetési meghagyás kibocsátását kérte 2.541.014 forint, valamint ezen összeg után 2023. augusztus 12-étől a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamat erejéig. Az alperes, mint kötelezett ellentmondása folytán az eljárás perré alakult.

[7] A felperes keresetében az alperes kötelezését 2.541.014 forint szervezeti részjegyre eső vagyonnövekmény és befektetői részjegy ellenértékének, valamint ezen összegből 1.270.507 forint után 2018. augusztus 11-étől, míg további 1.270.507 forint

vonatkozásában 2023. augusztus 11-étől a kifizetés napjáig járó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:48. §-a szerinti késedelmi kamat megfizetésére kérte. Előadta, hogy az alperesnek nyolc év alatt, nyolc részletben kellett volna teljesítenie fizetési kötelezettségét, azonban a második és a hetedik részlet megfizetését elmulasztotta. Az alperes elévülési kifogását követően akként nyilatkozott, hogy az a részteljesítéseket a korábban esedékessé vált, meg nem fizetett részletekre kell elszámolni, így követelése nem évülhetett el. Álláspontja szerint a jogviszonya megszűnését követően az alperes által közölt, elszámolásra, kifizetendő összegekre vonatkozó táblázatok, kimutatások olyan jognyilatkozatok, amelyekhez az alperes kötve van.

[8] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen hivatkozott arra, hogy a felperes követelése 1.270.507 forint vonatkozásában elévült, mivel ez a tartozás 2018. augusztus 11-én esedékessé vált, azonban a felperes fizetési meghagyás kibocsátását csak 2024. február 29-én kérte, így az ötéves elévülési idő eltelt. Az ezt meghaladó követelés tekintetében előadta, hogy túlfizetést teljesített, mivel a felperest vagyonnövekmény csak a 40.000 forint összegű részjegye arányában illeti meg, a befektetői vagy átalakított befektetői részjegyre nem, a részjegyre eső vagyonnövekményt, illetőleg a befektetői részjegyet pedig a felperesnek megfizette.

[9] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.270.507 forintot, valamint ezen összeg után 2023. augusztus 12-étől a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, végül 19.755 forint elsőfokú perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[10] A törvényszék a peres felek részben egyező előadása alapján rögzítette, hogy a felperes részjegyének összege 40.000 forint, befektetői részjegye 832.000 forint volt. Tagsági jogviszonyának megszűnését követően az alperes a felperesi részjegyre összesen 8.100.737 forint, míg a befektetői részjegyre 520.003 forint kifizetést teljesített. A vagyonnövekmény összege a felperes tagsági jogviszonyának kezdete és befejezése közötti időszakban 267.791.000 forint volt. A felperes tagsági viszonyának megszűnésekor a szövetkezet tagjai részéről befizetett részjegyek összege a befektetői és az átalakított befektetői részjegyek nélkül 840.000 forint, míg a 2016. évre vonatkozó éves beszámoló szerint a szövetkezet jegyzett tőkéje 33.366.000 forint volt.

[11] Osztotta az alperesnek azt az álláspontját, hogy az általa közölt táblázat nem minősül jognyilatkozatnak, hanem olyan bizonyíték, amellyel szemben ellenbizonyításnak van helye. Kifejtette: az alperes mindvégig a felperes keresetének elutasítását kérte, ezen ellenkérelmét nem változtatta meg, így a per során vitathatta a korábbi, a felperes tagsági viszonyának megszűnésekor készített elszámolást a felperesi részjegyre eső vagyonnövekmény tekintetében.

[12] Az elsőfokú bíróság az alperes elévülési kifogását megalapozottnak tartotta. Utalt arra, hogy a felperes a keresetet tartalmazó iratban az 1.270.507 forint összegű, második részletre vonatkozó követelése esedékességét 2018. augusztus 11-ében jelölte meg, egyezően az alpereshez küldött, 2024. január 2-ai keltezésű fizetési felszólítással. Az alperes – élve az alapszabály II.4.6. pontjának negyedik bekezdésében rögzítettekkel – a 2017. augusztus 9-én

a felperesnek küldött tájékoztatásban az ebben az évben esedékes első részlet átütemezéséről határozott. Az alapszabály azonban azt is kimondja, ha a kifizetés a szövetkezet egyéb kötelezettségeit veszélyeztetné, lehetőség van annak átütemezésére, de legkésőbb a következő részlet esedékességéig ki kell fizetni az elmaradt részleteket. Ebből következően az alperes részéről 2018. augusztus 7-én teljesített 1.254.305 forint kifizetés a 2017-ben esedékes, de az alperes által a 2017. augusztus 9-én kelt levélben átütemezett első részletre vonatkozott, míg a második részletet, amely 2018. augusztus 11-én vált esedékessé, nem teljesítette, és annak átütemezéséről sem rendelkezett. A második részlet kifizetése 2018. augusztus 11-én esedékessé vált, az elévülési idő ezen követelés tekintetében ekkor megkezdődött, ekként ez a felperesi követelésrész 2023. augusztus 11-én elévült.

[13] A törvényszék a felek közötti elszámolást az eljárásban nem vitatott alapadatok, a Ptk. 3:361. §-ához fűzött Kommentár és az alperes alapszabálya II.4.6. pontja ötödik bekezdésének figyelembevételével ejtette meg. Rögzítette, hogy a felperes részjegyének összegét, 40.000 forintot arányosítani kell az alperesnél meglévő, a befektetői és az átalakított befektetői részjegyek nélküli részjegyek együttes összegéhez, 840.000 forinthez, ami 4,76 százalék. A 267.791.000 forint vagyonnövekménynek a felperesi részjegyre eső összege ezen az arányon alapulván 12.746.852 forint, amihez hozzá kell adni még a részjegy összegét, valamint a 832.000 forint befektetői részjegyet, így a felperes tagsági jogviszonyának megszűnésekor az alperes által teljesítendő összes kifizetés 13.618.852 forint volt. Ebből az összegből az alperes 8.100.737 forintot fizetett ki a felperesi részjegyre és a részjegyre eső vagyonnövekményre, míg 520.003 forintot a befektetői részjegyre, ami összesen 8.620.740 forint. A fennmaradó összeg 4.998.112 forint; ebből következően a felperesnek a 2023. augusztus 11-én esedékessé vált nettó 1.270.507 forint részlet iránti igénye megalapozott. Ezen részlet esedékessége 2023. augusztus 11-e, ezért öt késedelmi kamat 2023. augusztus 12-étől illeti meg.

[14] A felperes az elsőfokú ítélettel szembeni fellebbezésében az elsőfokú határozat kereset elutasító részének megváltoztatását, a kereseti kérelmének teljes mértékben történő helyt adást kérte. Álláspontja szerint téves a törvényszéknek az az álláspontja, mely szerint az alperes korábbi elszámolása nem jognyilatkozatnak, csak bizonyítéknak minősül. Az alperes alapító okiratának II.4.6. pontja szerinti elszámolással létrejön egy olyan helyzet, amelynek alapján az alperesnek fizetési kötelezettsége, a felperesnek annak követelésére jogosultsága keletkezett. A felperes az elszámolással keletkezett jogosultságát érvényesíti a perben. Az alperes által készített táblázatok nem keletkeztetnek jogosultságot és kötelezettséget, hanem valóban a jogosultságok és kötelezettségek korábbi keletkezését támasztják alá. Azonban a táblázatok az elszámolás alapján kerültek kiállításra, az elszámolás megtörténtét igazolják. Az elszámolás nélkül nem léteznének táblázatok, de a táblázatok nélkül létezne az elszámolás. A felek közötti elszámolás kétségtől jognyilatkozat, hiszen joghatással járt: a felperesnek jogosultsága keletkezett a rá eső vagyonnövekmény követelésére, az alperesnek pedig kötelezettsége annak teljesítésére. Attól, hogy az alperesnek lehetősége volt az egyszer megtörtént elszámolás alapján több részletben megfizetnie kötelezettségét, és az egyes részletekről igazolást kiállítani, a felperes részére az elszámolás, mint jognyilatkozat egyszeri marad. Mindezek alapján az alperesnek a felperes részére az eredeti elszámolás alapján kellene teljesítenie fizetési kötelezettségét.

[15] Az elévülési kifogás körében kifejtette, hogy az alperes nem csatolta a 2018. és 2019. évben fizetett részletek bizonylatait. Amennyiben az alperesnek 2018. évben két részletet kellett volna teljesítenie, azonban csak egyet fizetett meg, majd az azt követő évben

is csak egyet, úgy a teljesítést mindig a korábban lejárt tartozásra kellene elszámolni. Az alperes eldönthette volna, hogy a 2019. évben fizetett részletet melyik esedékes tartozásra számolja el, ilyen rendelkezést viszont nem tett. A 2019. évben fizetett részletet a 2018. évről fennmaradt tartozásra kell elszámolni, így az alperes nem a 2018. augusztus 11-i részlettel tartozik, tehát a felperes követelése nem évült el.

[16] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében saját fellebbezésével nem érintett részében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Utalt arra, hogy a felperes 2024. január 2-án kelt fizetési felszólítása azt tartalmazta, hogy a második és a hetedik részlet kifizetésére nem került sor. A felperes ezzel egyező nyilatkozatot tett a keresetet tartalmazó iratban. Erre figyelemmel a második részletre vonatkozó követelés 2023. augusztus 11-én elévült. A felperes válasziratához csatolt három kifizetői igazolást, melyekben egyértelműen megjelölte, melyik részletet milyen esedékességgel fizeti ki. A korábban általa közölt táblázat nem minősül jognyilatkozatnak, így a jognyilatkozatra vonatkozó szabályok nem alkalmazhatók rá. A táblázat olyan okirati bizonyíték, amellyel szemben ellenbizonyításnak van helye. Ehhez képest egyoldalú jognyilatkozat lehet például a meghatalmazás vagy a felmondás. A felperest megillető összeg vitatására jogosult volt az általa korábbiakban közölt táblázat megtámadása nélkül is.

[17] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes is fellebbezést terjesztett elő, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását úgy kérte, hogy az ítéltábla a keresetet maradéktalanul utasítsa el. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére irányult.

[18] Előadta, hogy elsődleges álláspontja szerint a felperes 40.000 forint névértékű részjegyeit a jegyzett tőkéhez kell viszonyítani, és amilyen arányban a felperesi részjegyek a jegyzett tőkéhez aránylanak, olyan arányú a felperes részesedése a vagyonnövekményből; eszerint a vagyonnövekmény összegéből őt 267.791 forint illeti meg. A jegyzett tőke képezi a tagok vagyoni hozzájárulásainak összeségét, a vagyoni hozzájárulások pedig részjegyekből és befektetői részjegyekből állnak. Az alperes alapszabálya értelmében a befektetői részjegyekre vagyonnövekmény nem jár. Ez azonban nem jelenti egyúttal azt is, hogy a jegyzett tőkéből le kell vonni a befektetői részjegyek összegét, és csak az ún. „sima” részvények összességét kell az arányosításnál figyelembe venni.

[19] Másodlagos álláspontja szerint az összes vagyonnövekmény összegéből le kell vonni a befektetői részjegyekre jutó vagyonnövekményt, és csak az ún. „sima” részjegyekre jutó vagyonnövekmény összege fizethető ki a tag részére. Ennek alapján a felperesi részjegyre jutó vagyonnövekmény összesen 321.035 forint. A törvényszék az arányosításnál a befektetői részjegyeket figyelmen kívül hagyta, a 40.000 forintot arányosította a 840.000 forinttal, ugyanakkor a vagyonnövekmény összegét nem arányosította. Amennyiben az arányosításnál a befektetői részjegyeket figyelmen kívül hagyjuk, úgy a vagyonnövekmény összegénél is figyelmen kívül kell hagyni a befektetői részjegyekre jutó vagyonnövekményt.

[20] A felperes fellebbezési ellenkérelmében a saját fellebbezéssel nem érintett részében az elsőfokú határozat helybenhagyását kérte. A Ptk. 3:361. § (1) bekezdésének idézése mellett azzal érvelt, hogy az alapszabály II.4.6. pontja ezen törvényi rendelkezéssel összhangban teszi lehetővé, hogy a befektetői részjegy a tagsági jogviszony megszűnését

követő nyolc éven belül kerüljön kifizetésre. A törvényi rendelkezés is vagyoni hozzájárulásnak a részjegyet tekinti. Így a vagyonnövekmény számításánál is csak a részjegyet, részjegyek összességét kell figyelembe venni. A vagyonnövekményből a részesedés olyan arányban illeti a felperest, amilyen arányban részjegyének értéke az összes részjegy értékéhez aránylik. Erre figyelemmel a törvényszék számítása helyes volt. Az alperes fellebbezésében nem jelölte meg, hogy a bizonyítás mely része, és miért volt okszerűtlen, a törvényszék ítéletének alapjául szolgáló tényállás a felek által közösen és egyezően előadott tények alapján került megállapításra. Az alperes fellebbezésében azt sem jelölte meg, hogy az elsőfokú eljárás milyen lényeges eljárási szabálysértést tartalmaz, illetve az az ügy érdemére hogyan hatott ki.

[21] A felek fellebbezései nem megalapozottak.

[22] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést nem jelölt meg, és az ítéltábla hivatalból sem észlelt olyan okot, körülményt, amely az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére vezetne, ezért azt érdemben bírálta felül.

[23] Az elsőfokú bíróság a tényállást az érdemi döntés meghozatalához szükséges mértékben helytállóan állapította meg, továbbá helyes jogértelmezéssel és jogalkalmazással, számítási módussal döntött a felperest megillető vagyonnövekmény, kifizetés összegéről. Helyes álláspontot foglalt el a felperesi követelés 2018. évben esedékes részének elévülése tekintetében is. Sem a felperes, sem az alperes nem hivatkozott fellebbezésében olyan tényre, körülményre, amely az érdemben helyes elsőfokú határozat megváltoztatására alapot adna.

[24] Az elsőfokú döntés indokaival az ítéltábla túlnyomórészt egyetért, azok teljeskörű megismétlése nélkül a fellebbezésekben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[25] A felperes fellebbezésében részben az elsőfokú ítélet indokolását támadta, nevezetesen abban a részében, mely szerint az elsőfokú bíróság nem fogadta el jognyilatkozatként az alperes korábbi elszámolását. Ebben a vonatkozásban a fellebbezési érvelés nem kapcsolódik a fellebbezési petitumhoz, hiszen az elsőfokú bíróság az elévülési kifogás megalapozottságára tekintettel utasította el részben a keresetet. Az elsőfokú bíróság az elévülési kifogással nem érintett felperesi követelésnek helyt adott, függetlenül attól, hogy nem tekintette jognyilatkozatnak az alperes táblázatát, kimutatását. Az indokolás e részének megváltoztatása sem eredményezte volna az alperest terhelő marasztalási összeg megváltoztatását, azonban a felperes fellebbezése ezen részében alaptalan.

[26] A törvényszék helyesen foglalt állást abban a tekintetben, hogy a korábbi alperesi elszámolás, táblázat nem tekinthető jognyilatkozatnak, joghatás kiváltására irányuló akaratnyilatkozatnak [Ptk. 6:4. § (1) bekezdése]. A felperes nem az alperesi elszámolás közlésével vált jogosulttá a vagyoni hozzájárulásra és a saját tőke arányos részére, hanem a jogosultságot a tagsági jogviszony megszűnésének a ténye keletkezteti. Az alperesi „számítás” tehát nem tekinthető joghatás kiváltására irányuló akaratnyilatkozatnak. Az elszámolás az alperesnek törvényi kötelezettsége. Az általa készített táblázatok azt igazolják, hogy az elszámolás keretében milyen összegre tartotta jogosultnak a felperest. A felperes jogosultságát nem a táblázat készítése keletkeztette, a jogosultság őt a törvény értelmében és a

jogviszony megszűnésének tényére tekintettel illeti meg. Mivel nem minősül jognyilatkozatnak az elszámolás (táblázat), tévesen hivatkozott fellebbezésében a felperes a Ptk. 6:9. §-ára *[A szerződés szabályainak megfelelő alkalmazása]* és a Ptk. 6:90. §-ára *[Tévedés]*.

[27] Az elsőfokú bíróság helyesen döntött az alperes elévülési kifogásának megalapozottságát illetően. A felperes mind a 2024. január 2-ai felszólító levelében, mind a keresetet tartalmazó iratban egyértelműen kifejezte, hogy a saját tőkéből rá eső rész második és hetedik részletét érvényesíti. Az az eljárás során nem nyert bizonyítást, hogy az alperes a 2018. augusztusában történt részteljesítéshez, utaláshoz milyen tartalmú közleményt fűzött, azonban a felperes felszólító levelében kifejezésre juttatta, hogy - az elsőfokú ítéletben fel nem hívott - Ptk. 6:41. § (2) bekezdésére figyelemmel az alperes teljesítéseit az esedékessé váló tartozások közül melyik tartozásra számolta el. Amennyiben ugyanis valamely alperesi részteljesítést a 2018. évben esedékes második részletre számolt volna el, évekkel később nem követelte volna a második részletet. A 2018. augusztus 11-én esedékes követelés 2023. augusztus 11. napjával elévült. A felperes fellebbezése tehát ebben a tekintetben sem megalapozott.

[28] Az ítéltábla rámutat arra, a felperes válasziratában helyesen hivatkozott arra, hogy a bíróság felhívására előterjesztett alperesi ellenkérelem az elévülési kifogáson túlmenően hiányos volt. Sem tényelőadást, sem jogi érvelést nem tartalmazott arra vonatkozóan, hogy a felperesi kereseti követelés elévülési kifogással nem érintett részével miért nem tartozik. A perfelvétel lezárásáig nem volt konkrét vitatás az alperes részéről, hogy az elévülési kifogással nem érintett összeg miért nem jár a felperesnek. Az alperes ellenkérelmében ebben a körben csak kérdéseket, vizsgálati szempontokat fogalmazott meg, tényelőadást nem tett. Az alperesi perfelvételi iratban vagy tárgyaláson megteendő tényelőadást nem pótolja a felperes által csatolt alperesi számítás, táblázat. Az elsőfokú bíróság nem tekintette hiányosnak az ellenkérelmet, csak a perfelvétel lezárását követően hívta fel számítása, kimutatása és okirati bizonyítékok csatolására az alperest. A törvényszék egyfajta anyagi pervezetésére terjesztette elő az alperes ellenkérelem-változtatását, és pótolta azt a tényelőadását, hogy milyen számítási módszert alkalmazott, amely alapján túlfizetésben van.

[29] Az alperes említett beadványában még éves bontásban számolt eredménytartalékot, jegyzett tőkét, felperesi részarányt, vagyonnövekményből részesedés arányt, és az addigi alperesi teljesítésekből kiindulva arra jutott, hogy 887.294 forint túlfizetésben van. A fellebbezésében „elsődleges álláspontként” hivatkozott számítási módot az alperes a G.40.022/2025/4. sorszám alatti jegyzőkönyv tanúsága szerint a 2025. június 26-i tárgyaláson említette először. Ezen számítási metódus, mint „jogi érvelés” jelent meg a fellebbezésben is, ahol már nem éves bontásban számolt, hanem a teljes tagsági viszony alatti vagyonnövekménnyel. Előadta, hogy a 40.000 forint névértékű részjegyet a jegyzett tőkéhez kell viszonyítani, s ennek alapján a felperes 267.791 forintra volt jogosult. Az alperes „másodlagos álláspontként” hivatkozta fellebbezésében azon számítási módszert, hogy az összes vagyonnövekmény összegéből le kell vonni a befektetői részjegyekre jutó vagyonnövekményt, és csak a „sima” részjegyekre jutó vagyonnövekmény összege fizethető ki a tag részére. E szerint a felperes 321.035 forintra volt jogosult. Az ítéltábla ezt nem új tényelőadásként, hanem új érvelésként fogadta el, amit az alperes még akkor sem adott elő, amikor az elsőfokú bíróság a 2025. március 26-ai tárgyaláson „ismertette” a felekkel a Ptk. Kommentár szerinti elszámolási módot (G.40.052/2024/8. számú jegyzőkönyv). Az alperes

tehát a felperessel szembeni elszámolás idején képviselt állásponthoz képest az eljárás során többször változtatta véleményét az alkalmazandó számítási módszer és a felperest megillető vagyoni részesedés összagszerűségét illetően az eljárási törvény által biztosított eljárásjogi lehetőségek határán.

[30] Az elsőfokú bíróság számítása azonban helytálló, azt az alperes alaptalanul támadja. A felperes a tagsági jogviszonya alatti saját tőke arányos részére jogosult. Az alapszabály IV.1. pontja szerint a szövetkezeti vagyon a szövetkezet saját tőkéjét jelenti, amely részjegy tőkéből (jegyzett tőke), jegyzett, de be nem fizetett tőkéből, tőketartalékból, eredménytartalékból, lekötött tartalékból, értékelési tartalékból és a tárgyévi mérleg szerinti eredményből áll. A saját tőke tehát nem egyenlő a jegyzett tőkével. A tagsági jogok és kötelezettségek az alperes által „sima” (rendes) részjegyként hivatkozott részjegyhez kapcsolódnak, az alapszabály II.4.6. pontja értelmében pedig vagyonnövekmény csak a (rendes) részjegyre jár, befektetői, vagy átalakított részjegyre nem. A tag vagyoni hozzájárulása a többi tag vagyoni hozzájárulásával arányosítható. Először ki kell számítani hogyan aránylik a felperesi „rendes” részjegy értéke az összes (befektetői és átalakított befektetői részjegyek nélkül számított) részjegy összegéhez, és ebben az arányban jogosult ugyanis a vagyonnövekményre. Ezen túlmenően jogosult a szövetkezetből kilépő tag a részjegy, illetve befektetői részjegy értékére, ahogyan azt a törvényszék helyesen rögzítette.

[31] Ezért az ítélet az elsőfokú ítéletet a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[32] Mivel mindkét fellebbezés is alaptalan volt, a felek pernyertessége, pervesztessége azonos arányú, az általuk felszámított másodfokú perköltség összagszerűsége csupán csekély különbség volt, így a felek a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján viselik a másodfokú eljárással felmerült költségeiket.

Győr, 2026. április 9.

Dr.Szabó Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr.Konarik Attila s.k.
előadó bíró

Dr.Mészáros Zsolt s.k.
bíró